

(เผยแพร่ในสื่อท้องถิ่น)

ขอเบิกค่าเช่าที่พัก...กรณีไปช่วยราชการในพื้นที่ “เช่าซื้อบ้าน”

โดย นายปกครอง

ในการเดินทางไปราชการ...ย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางรวมถึงค่าเช่าที่พักในกรณีที่ไม่อาจเดินทางไปกลับได้ ฉะนั้น เพื่อมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับความเดือดร้อนจากคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการในเรื่องที่พักอาศัย กฎหมายจึงกำหนดให้เจ้าหน้าที่ที่มีสิทธิเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการชั่วคราว อาทิ ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าพาหนะ รวมถึงค่าเช่าที่พักและค่าใช้จ่ายอื่นที่จำเป็นต้องจ่ายเนื่องในการเดินทางไปราชการได้

คดีปกครองที่น่าสนใจในวันนี้... เป็นกรณีของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นซึ่งได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการชั่วคราวในต่างอำเภอ และได้ขอเบิกค่าเช่าที่พักแต่หน่วยงานต้นสังกัดไม่อนุมัติเพราะเห็นว่าไม่เป็นไปตามข้อ ๖ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๕ คือไม่เป็นไปตามความจำเป็นและประหยัด

เพราะเหตุใด...เจ้าหน้าที่รายนี้จึงไม่สามารถเบิกค่าเช่าที่พักได้ มาดูรายละเอียดของคดีกันครับ
คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการชั่วคราวในต่างอำเภอเป็นเวลา ๒ เดือน เมื่อครบกำหนดจึงได้ยื่นคำร้องขอเบิกเงินค่าเช่าที่พัก (เหมาจ่าย) จำนวน ๖๒ วัน วันละ ๘๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๔๙,๐๐๐ บาท

องค์การบริหารส่วนตำบล (ผู้ถูกฟ้องคดี) ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัด เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเบิกเงิน “ค่าเช่าบ้านข้าราชการ” เพื่อผ่อนชำระเงินกู้ซื้อบ้านอยู่แล้ว และบ้านหลังดังกล่าวก็อยู่ในพื้นที่หรือในอำเภอเดียวกันกับสำนักงานที่ไปช่วยราชการ จึงไม่อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าเช่าที่พักในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปราชการชั่วคราวดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนมีสิทธิได้รับค่าเช่าที่พักตามระเบียบ จึงอุทธรณ์คำสั่งแต่ถูกยกอุทธรณ์ จึงยื่นฟ้ององค์การบริหารส่วนตำบลต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้องค์การบริหารส่วนตำบลเบิกจ่ายค่าเช่าที่พักพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คดีจึงมีประเด็นพิจารณาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกจ่ายเงินค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการชั่วคราวกรณีค่าเช่าที่พัก เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยสรุปความได้ว่า กฎหมายว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น มีเจตนารมณ์เพื่อแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนในเรื่องที่พักอาศัยของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเนื่องจากความไม่สะดวกในการเดินทางไปกลับระหว่างสถานที่ปฏิบัติราชการกับสถานที่อยู่จึงทำให้ต้องพักค้างแรม ซึ่งข้อ ๖ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้กำหนดให้การพิจารณาจ่ายเงินตามงบประมาณรายจ่ายเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายดังกล่าว จะต้องพิจารณาตามความจำเป็นและประหยัด

เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีและภรรยาได้ทำสัญญากู้เงินกับ ธนาคาร ท. จำกัด (มหาชน) เพื่อซื้อบ้านและได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าเช่าบ้านของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ เพื่อใช้ในการชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญาดังกล่าว จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกับสำนักงานที่ได้รับคำสั่งให้ไปช่วยราชการชั่วคราวซึ่งอยู่ในอำเภอเดียวกัน

กรณีจึงเป็นการขอเบิกจ่ายเงินที่ไม่มีความจำเป็นและไม่ประหยัดตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ ๖ ของระเบียบฯ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกเงินค่าเช่าที่พักในการเดินทางไปราชการชั่วคราว

จึงชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษายกฟ้อง
(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗๗๒/๒๕๖๑)

คดีดังกล่าว...ถือเป็นแนวทางการปฏิบัติราชการที่ดีเกี่ยวกับการเบิกจ่ายค่าเช่าที่พัก
ในกรณีสำนักงานที่ไปช่วยราชการอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงหรืออยู่ในอำเภอเดียวกันกับบ้านที่เจ้าหน้าที่ได้เช่าซื้อ
และได้ใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการ ซึ่งไม่อาจใช้สิทธิขอเบิกค่าเช่าที่พักในระหว่างที่ช่วยราชการอีกได้
เพราะถือเป็น การเบิกจ่ายเงินที่ไม่มีความจำเป็นและไม่ประหยัด ตามหลักเกณฑ์ข้อ ๖ ของระเบียบ
กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๕

แล้วพบกับเรื่องเล่าอุทาหรณ์จากคดีปกครองที่น่าสนใจเรื่องใหม่ได้ในฉบับหน้า ซึ่งจะ
เป็นเรื่องอะไรนั้น โปรดติดตามนะครับ !

(ปรึกษาคดีปกครอง ได้ที่สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕ และสืบค้นเรื่องอื่น ๆ ได้จาก
www.admincourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทาหรณ์จากคดีปกครอง)
